

המעידה על חסיבותו של עם-ישראל ועל גודלו. בכוחו של היהודי להמליך את הקדוש-ברוך-הוא בלבו ובעצמו.

כאשר היהודי מתבונן בעבורת רаш-השנה שלו, במלכת הקדוש-ברוך-הוא, הוא עליל לתגיא למסקנות שאיות. הוא עלול לחשב שפעתו וגודלו שלו הן שהעניקו לו את הכוח ואת היכולת להמליך את ה' בראש-השנה. חסיבה כזו תעורר היהודי את הפך השפלוינו

בבונו מראש-השנה עליינו ללמד מיהושע. גודלו לא רק שלא עורקה בו גאות, אלא אדרבה, דוקא זה גרם תכילת השפלוין. וכך גם אנו. הפעלה נבעלית של מלכת הקדוש-ברוך-הוא תעורר לנו תנוועה של בטול דוקא.

זה מוסיף עוד יותר בקפת ברוכות ה' בכל המctrיך לחתימה וגמר חתימה טוביה לשנה טובה ומתויה בטוב הנרא והנגלה, למטה מעשרה טפחים, בבני, תי ומוגנירוי – ובכלם רוחוי.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק כתו, עמ' 195, 201-202)

זהו אהוננו מורהנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

תאריכים מיוחדים בתולדות חב"ד لتוקפה זו

מעובד על פי שיחותיו הקדושות
של
**כ"ק אדמו"ר מלך המשיח של"ז
מליאבאויטש**

י"ל
לזכרו
הרבינית הצדיקנית חי' מושקא
ע"ה ז"ל

מונש על ידי
מכון לוי יצחק
כפר חב"ד ב'

שנת המאה לב"ק אדמו"ר מלך המשיח

כ"ט אלול: יום הולדת כ"ק אדמו"ר ה'צמ"ח צדק' נ"ע, בשנת תקמ"ט.

ב' תשרי: הרבנית שניא ה"יד – בתו של כ"ק אדמו"ר (מהרי"ז) ג"ע – חובלת לבשנות,
ע"י הגאים ימ"ש, בשנת תשכ"ג.

ג' תשרי: יום הסתלקות הרבנית הצדיקנית דבורה לאה, בתו של כ"ק אדמו"ר הוון ואמו
של כ"ק אדמו"ר ה'צמ"ח צדק' נ"ע, בשנת תקנ"ג.

ד' תשרי: יום הסתלקות הרבנית הצדיקנית חנה, אמו של כ"ק אדמו"ד מלך המשיח, בש"ק
פ' וילך – בעלות המנהה – שנת תשכ"ה.

ה' תשרי: יום הסתלקות הרה"ק ר' ברוך, אבי של כ"ק אדמו"ר הוון ג"ע, בשנת תקנ"ב.
ו' ג' תשרי: יום הסתלקות כ"ק אדמו"ר מוהר"ש נ"ע, בשנת תרמ"ג.

בפירושינו מצוה משה לשבט לוי: "לקות את ספר התורה זהה ושם גם אותו מצד ארון ברית ה' אלקיכם".

בגמרא יש שתי רעות היכן הונח ספר התורה. לפי הדעה האחת היה ספר התורה מונח בתוכה הארון, עם להחות הברית. לפי דעתה אחרת, היה ספר התורה מונח לצדו של הארון. לפי שתי הרעות היה ספר התורה בתוכה קדש-הקדושים. הבדל בין הלוות לספר התורה הוא: בלוחות היו "אותיות תחקיקה", ובספר התורה "אותיות הכתיבה". גם אותיות תחקיקה וגם אותיות הכתיבה שיכות לקדש-הקדושים.

קדש-הקדושים הוא: למעלה מادر (ימן) ומקום. בתוכה קדש-הקדושים הונח הארון. אמנים לארון עצמו היו מדרות מרכזות וברורות, והיתה לו מציאות, אילם בשתייה בתוכה קדש-הקדושים לא תפס מקום. שתו של קדש-הקדושים לא נהייה קטן אף שהוכנס הארון לתוכו. גם האותיות תחקיקות על הלוות לא תפסו שטח. אלו היו אותיות גפיות, במיניהם האותיות ס ו-ם, שעמדו באוויר בארץ נפי. מונן שאותיות תחקיקה מתאימות לקדש-הקדושים.

מקלית כונת קדש-הקדושים היא להאריך גם מחוץ לתוחמו של קדש-הקדושים, וכן גם אותיות הכתיבה היי בקדש-הקדושים ממש. הכתיבה היא דבר נספח: דיו – על קלף, שלא כמו תחקיקה – שהיא בתוכה האבן. אותיות הכתיבה מוחות ממעץ, קשרו בין ארון קדש-הקדושים לחוץ. ענינו של קדש-הקדושים נמשך גם לאותיות הכתיבה.

מובא ביחסיות שהיתרונות בעבודת ראש-השנה שונה ומיחיד מעבודות השנה בלבד. בכל השנה עקר עכזרתו של היהודי היה עכזרה של טעם ורעת. אפילו מסירות-נפש של כל השנה גובלת בטעם ודעת. אולם, עכזרת ראש-השנה שוננה. בראש-השנה נדרש בטול נעלמה לחליותין מכל תפיסה שכליית, למעלה מטעם ורעת.

בשם שאנו מצאים להנימח את ספר התורה בתווך ארון-ה庫דש, ולתמוך
על-ידי כך את אור קדש-הקדושים לכל מקום, כד נדרשת במשך השנה כליה
עובדת ה' מצד הבוטול של ראש-השנה. על-ידי עכזרה זו, מעין עבדות
ראש-השנה גם במשך השנה כליה, נפועל שחוגם המושכות המיחירות של
ראש-השנה ימשכו ממש כל השנה כליה, ויתמלא כל חסרונו גם בגשמיות.
ומעובד על-ידי 'לקוטי שיחות' חלק ב, עמ' 407-408)

האזור

על הפסוק "ויבא משה וידבר... באוני העם, והוא והושע בוננו", מפרש רשי: "העמיד לו משה מתרגמן ליהושע, שהיה דורש בחיו... ולמה קוראו כאן הוועע? – לומר שלא זהה דעתו עליו. שאף-על-פי שננתנה לו גדרה, השפיל עצמו כאשר מתחלהו".

יהושע זכה לגדרה, ולא לסתם גדרה אלא לגדרה נעלית. עוד בימי חייו של משה קיבל את הנשיות ועמד לדבר לפני העם. אולם, למרות הגדרה לא זהה דעתו של יהושע, והפסוק מכירבו בשם יהושע, לפחותנו שהגדרה לא שבטה את יהושע, והוא נותר שפל בבעבר.

כאשר היהודי זכה לגדרה או לשורה הוא עלול לעזר חשבון ולדאיג למסקנה שם הקדוש-ברוך-הוא ברך אותו ובחר בו כדי להעניק לו גדרה זו, הרי הקבר מעיד על גדרתו ועל מעלה עצמו. אם הוא זכה לגדרה הרי זו משום שהוא הרاوي לה. חסיבה כזו עלולה להוביל אותו – אם לא לגאות מפש, לפחות – להרחבת מדעת.

במצב כזו עליינו למד מיהושע. וכך בעת שזכה לגדרה עצומה כל-כך, השפיל עצמו כפי שהזיהה במתחלתו. אך על היהודי שעליה לגדרה לנרג, להשפיל עצמו במתחלתה. וזה הכליל לקוימה של ברכת הגדרה.

פירושינו נקראית בסמיכות לראש-השנה, היום שבו אנו מליכים את הקדוש-ברוך-הוא – "אמרו לפניו מלכיות כרי שתמליכנו עליכם". עם ישראל הוא הממליך את הקדוש-ברוך-הוא למלך, מלך על ישראאל ומלאך על העולם כולו. מלכת ה' על העולם נפאלת על-ידי עכזרתו של עם-ישראל, עכרצה,